

Dine Karşı Din – Ali Şeriatî (Alıntılar)

:date: 2015-11-17 20:53:06 +0200

.. :author: Emin Reşah .. :date: Sun Nov 15 23:12:25 EET 2015 .. :dp: 13272

Kitap İngilizce’de *True Scotsman Fallacy* diye geçen bir safsataya çok güzel örnek olmuş. Önce kafasından bir *İslam* tanımlayıp, sonra İslam’ın kafasındaki *İslama* uymayan taraflarını *zaten o İslam değil, bilakis onun muhalifi* diye dışarıda bırakınca, *Dine Karşı Din* elde etmiş oluyorsun. *Öz Hakiki İslam benim dediğimdir, bunun dışındakiler sonradan eklenmiş küfür dininin sokuş-turmalarıdır. Benim dediğim Öz Hakiki İslam’dır* diye özetlenebilirmiş kitap.

Memlekette Şeriatî’den okuduklarının suyunu arak göçek *fikir* diye satan adamlar var ama, kusura bakmasınlar, çok sırtıyor. Şiiliğin getirdiği bu *karşıyım karşı her şeye karşı* kafasının da etkisi, dünyaya doğru bir bakış geliştirmesini bekleyemiyorum. Hazretin okuduğum bütün kitapları böyle *karşıyım karşı* kitaplarıydı. İran Devrimi’ni görüp, bugünlere kadar yaşasaydı, muhtemelen rejimlerinin şimdiki haline de karşı gelirdi.

Alexis Carrel’in söylediği gibi: “Tarihteki bütün toplumlarda, dinî bir yapı her zaman var olagelmıştır.” (s. 2)

bugün anladığımız gibi “küfr” kelimesi, doğaüstü bir kudrete, ahirete, gayba ve evrende bir veya birden çok tanrıya inanmamak anlamında değildir. Çünkü bütün insanlar, esaslara inanma konusunda müttefiktirler. (s. 3)

İslâm’da, kadim metinlerde, hiçbir tarih kitabında ve hiçbir dinde “küfr” kelimesi dinsizlik anlamında kullanılmamaktadır. Zira dinsizlik denilen durum hiçbir zaman var olmamıştır. (s. 4)

bu iki din, o kadar birbirinden farklıdır ki, biri için geçerli olan bir özellik, diğeri için kesinlikle geçerli değildir. (s. 5)

insanın kalbinde var olan bir dinî hakikatin üstünü çeşitli sebeplerle, cehalet, garaz ve çıkarılıktan bir örtü kaplar ki, bu hale küfr denir. (s. 5)

küfr, dinin yok edilmesi ve dinsizlik demek değil, o dinî hakikatin yerine başka bir dinin ikame edilmesi demektir. (s. 6)

Müşrikler, tanrıya inanmayanlar değil, birden çok tanrıya inanan ve tapan kimselerdir. Öyleyse onları, dinî inançları ve duyarlılıkları olmayan kimseler olarak nitelendirmek mümkün değildir. (s. 6)

Putperestlik, şirkin anlamdaşı değil, onun çeşitlerinden biridir. Şirk, insanın, tarih boyunca gördüğü genel bir din iken putperestlik, tarihin bir döneminde ortaya çıkmış olan şirk şekillerinden biridir. (s. 6)

Tevhid dininin özelliklerinden biri, inkılâbî olması; şirk dininin özelliklerinden biri de muhafazakâr ve saptırıcı olmasıdır. (s. 12)

İnkılâbî olan tevhid dini, mevcudu, olduğu gibi benimsemez ama ona ilgisiz de kalmaz. Peygamberlerin tümüne bir bakın, saf ve hiçbir değişikliğe uğramamış olan ilk çıkışlarında hepsinin yaptığı ilk iş, mevcut tuğyana ve kötülüğe karşı çıkmaları ve Allah'ın kanunlarının tecellisi olan kâinattaki kanunlara itaat etmeye çağrıda bulunmalarıdır. (s. 12)

Musa'nın mücadelesi, Kıptî ırkının üstünlüğüne dayanan ırkçılığa ve bir ırkın, diğer ırkın esareti ve zilleti altında yaşamasına karşı çıkmaktı. (s. 12)

bugün 'emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker'i öyle bir şekilde uygulamaya çalışıyoruz ki, bu uygulamanın bizzat kendisi münkerdir. (s. 13)

Avrupa'da, toprağın % 75'inden fazlasının keşişlerin elinde olduğu dönemler olmuştur. Sasaniler döneminde ise, Zerdüşî din adamları ve mabetlerinin tasarrufu altındaki toprak, çiftçilerin elindeki topraktan daha çoktu. (s. 15)

Şirk dininin temeli, bir grup insanı zenginleştiren, diğerlerini ise fakir bırakan ekonomik anlayıştır. (s. 15)

1-İnsanlara, egemen güç ve aileler sayısınca tanrı inancını aşilayarak... 2-Kendine mensup olan egemen sınıfa, alt tabakadaki insanlara karşı imtiyazlar sağlamak ve bu imtiyazları tarih boyunca muhafaza etmek suretiyle... (s. 15)

Ne zaman ki peygamberler, muzaffer olmuşlar ve şirk dinine diz çöktürmüşlerse, şirk dini, tevhid dininin takipçileri arasında gizli bir şekilde varlığını sürdürmeye devam etmiştir. Mesela Musa'ya (a.s) ve onun davasına karşı çıkan Bel'am-i

Ba'ur, Musevî din adamları olan hahamlar ve İsa'yı (a.s) öldürmeye teşebbüs eden Ferisiler kılığında ortaya çıkıp iş yapmıştır. (s. 16)

19. yüzyılda din hakkında söylenen şu sözün doğruluğunda hiçbir şüphe yoktur: “Din, insanların, ölümden sonraki hayat ümidiyle bu dünyadaki fakirlik ve mahrumiyete karşı tahammül edebilmeleri ve yaşadıkları her sıkıntının ve kendilerine sunulan her durumun tanrının iradesi ile olduğuna, dolayısıyla da bu durumu değiştirmelerinin mümkün olmadığına inanmaları için bir afyondur.” Yine 18 ve 19. yüzyıldaki bilginlerin söylediği şu sözler de doğrudur: “Din, insanların, bilimsel gerçekler konusundaki cehaletlerinden doğmuştur.” “Din, insanların mevhum korkularının ürünüdür.” “Din, feodal yapıdaki ayrımcılık, sermayedarlık ve fakirlik sonucu ortaya çıkmıştır.” Peki, bu hangi dindir? Bu din, gizli kalmayan hemen tümüyle tarihe geçmiş olan şirk dinidir. Bu din, kimi zaman tevhid, Musevilik, İsevîlik adlarını kullandığı gibi hilafet, Abbasîlik ve Ehl-i beyt[17] adlarını da kullanmıştır. Aslında bunlar, tevhid, cihad ve Kur'an kisvesi altındaki şirk dinleridir. (s. 17)

müşrikler, insanların, uyanmasından, okur-yazar ve bilgi sahibi olmalarından korkarlar. İsterler ki, belli konulardaki bilgiler her zamanki gibi sabit kalsın, (s. 18)

Tevrat ve İncil'in tahrif edilmemiş olan bölümlerinde ve Kur'an'ın istisnasız hemen her yerinde insan ile Allah kelimeleri aynı çizgide zikredilmektedir. Yani ilmi ve yaradılışa dair ayetlerde değil, sosyal, siyasî ve ekonomik meseleleri açıklayan bütün ayetlerdeki en-nâs kelimesini kaldırıp yerine Allah kelimesini koymak, Allah kelimesinin yerine ise en-nâs kelimesini koymak, cümlede hiçbir değişikliğe neden olmaz.[18] Mesela “Kim Allah'a güzel bir borç verirse...” [19] Ayetinin manası, Allah'ın ihtiyacı olduğu için Ona borç vermek demek değildir; onun manası, “insana borç vermek” demektir. (s. 20)

Şiianın gurur duyulacak özelliklerinden biri, orta çağda İslâm yönetimi adına dünyaya sunulan hiçbir şeyi kabul etmemesi, sömürgeci emperyalistlere karşı mücadeleden geri durmaması ve söz konusu yönetimleri Allah Resulü'nün hilafeti olarak değil Kayser ile Kisra yönetimleri olarak kabul etmesidir. (s. 21)

Peygamberler, fertler ve toplumlar, illaki bir dine inansınlar diye de çalışmamışlardır. Yine peygamberler, toplumda ibadeti yaygınlaştırmak için de gelmemişlerdir; çünkü ibadet, dinî duygu, gayba ve bir tanrıya, ya da tanrılara inanma kişilerde ve toplumlarda daima var olagelmıştır. (s. 23)

dehrîlik olgusu, geç dönemde ortaya çıkmış olan bir olgudur. Felsefe ve akılcı düşüncenin gelişmesi ile birlikte nadir de olsa bazı kimseler, din ve maneviyat konularında bazı şüpheler ortaya attılar. İşte dehrîler, bu çerçevede ortaya çıkan kimselerdir. Demek ki dinsizlik, tarihte kelime anlamıyla hiçbir zaman var olmamış, herhangi bir toplum oluşturmamış ve herhangi bir döneme damgasını vurmamıştır. (s. 23)

Peygamber'in (s) karşısında yer alan kimseler ibadete inanmayan tanrıtanımaz kimseler değildi; bilakis ondan daha çok tanrıya sahiptiler. Görüldüğü gibi tartışmaya konu olan asıl mesele, din meselesi değil tanrı meselesidir. Daha sonra gelen "Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz" [27] ayeti, anlam bakımından bir önceki ayetin aynısıdır. Bu tür tekrarlarla Kur'an, önemli meseleleri farklı boyutlarıyla tam olarak zihinlere yerleştirmeyi amaçlamaktadır. Bundan dolayıdır ki "Ben sizin taptıklarınıza tapmam!" ayetinden hemen sonra "Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz." ayeti nazil olmuştur. Nihayetinde sure, şöyle bir açıklama ile bitmektedir: "Sizin dininiz size, benim dinim banadır." [28] Yani din, din ile savaştır. (s. 24)

Kur'an'a baktığımızda ilk kelimenin, Allah, son kelimenin ise en-nâs (insanlar) kelimesi olduğunu görüyoruz. (s. 25)

"Mal, Allah'ındır." [29] İfadesi, putperestlerin iddia ettiği gibi, Allah'ın da ihtiyaçları vardır; onun için mabede ve onun sahibine adaklar ve kurbanlar vermek gerekir, şeklinde anlaşılmamalı. "Mal, Allah'ındır." ifadesi, "Mal, insanların"dır." demektir. (s. 26)

Ebû Zer, Muaviye'ye "Mal, Allah'ındır." ifadesinin, "Mal, insanların"dır." anlamında olduğunu dolayısıyla da malın ve servetin, imtiyazlı sınıfa değil halka ait olduğunu öğretmiş oluyordu. Allah'ın malı, halkın malıdır; çünkü sosyal ve ekonomik konularda Allah ile halk / nâs aynı saftadırlar. Bundan dolayıdır ki, "İnsanlar, Allah'ın ailesidir (ıyâl)." [30] denmiştir. (s. 26)

Mele ve mütref sınıfının dini vardır. Onlar, hiçbir zaman materyalist, egzistan-siyalist ve ateist olmamışlardır ve değillerdir. Firavun dâhil hepsinin de bir ya da birden fazla tanrısı vardır. Zaten onların nasıl bir dine sahip oldukları da aşikâr bir durumdur. Peygamberler, onlara karşı çıkmış ve onların dini olan şirk dinini ve Allah'a isyanı tazammun eden tağutperestliği yok etmek için çalışmışlardır. (s. 27)

şirk, sadece felsefî bir yorum değil, aynı zamanda statükonun muhafazası ve savunuculuğudur. (s. 27)

Sosyal şirk ise putperest toplumlardaki çok sınıflılık ve çok ırklılık demektir. Böyle bir toplumda her ırkın ve her kabilenin bir putu vardır ve herkes kendine mahsus puta ibadet eder. (s. 27)

Medine toplumunun ömrü ve tarihi, insanlığın bilebildiğimiz elli bin yıllık tarihi içinde sadece on yıldır. Bunun dışında sürekli olarak, saf ve doğru din olan tevhid dininin perdesi altında şirk dini Medine’de hüküm sürmüştür. (s. 28)

“Bazen Zerdüşî din adamlarının elindeki malın oranı, bütün malların yüzde 18/20 sine ulaşıyordu.” (s. 29)

Ahuramazda’nın tecellisinin birer parçası olan üç ateş vardı: 1-Azerbaycan’da bulunan Âzergeşeb ateşi 2-Sebzevar yakınlarındaki Âzerberzinmehr ateşi 3-Pars bölgesinde bulunan Âzeristehr ateşi (s. 30)

Aristo şöyle demektedir: “Dünyada asil kana sahip olan soylu aile sayısı sadece yirmidir; bunlar da Atina aileleri olup sayıları ne azalır ne de artar.” (s. 31)

Bu din, şu öğütleri ile insanları uyuşturuyordu: Sizin bir sorumluluğunuz yoktur, çünkü her ne oluyorsa tanrının iradesi ile oluyor! Yoksulluğunuzdan şikâyet etmeyin, çünkü diğer dünyada, çektiğiniz sıkıntıların karşılığını alacaksınız! Öyleyse bu dünyadaki eksikliklerinizden söz etmeyin, çünkü diğer dünyada onların on misli size verilecektir! (s. 32)

Hız. Muhammed (s) de Hız. Ali de aynı dini tebliğ ettiler, neden biri başarılı oldu, biri başarısız oldu? (s. 33)

Şirk dini, Peygamber (s) döneminde açık ve netti. Ebû Süfyan, Ebû Cehil ve Ebû Leheb, putların kendilerine ait olduğunu, Kureyş ticaretinin devam etmesi için Kâ’be’yi korumaları gerektiğini, Kureyş hâkimiyetinin ve ticaretinin putlara dayalı olduğunu, dünyada ve Arap kabileleri arasındaki üstünlüklerinin, makamlarının ve haysiyetlerinin Kâ’be’ye ve putlara bağlı olduğunu açık bir şekilde söylüyorlardı. (s. 34)

Peygamber'in (s) muvaffak olmasının sebebi budur. (s. 34)

Hız. Ali'nin kendilerine kılıç çektiği Kureysliler, putların değil Ka'be'nin muhafızları idiler. Onlar mızraklarının ucuna muallakat-ı seb'ayı değil Kur'an'ı takıyorlardı. Böyleleri ile mücadele etmek daha zordur. Bu dönemde şirk ne yapmaktadır? Cihada gitmekte, İslâmî fetihler yapmakta, mihrabı vardır, görkemli camiler yapmakta, bu camilerde cemaatle namaz kılmakta, Kur'an okumakta, bütün âlimler ve kadılar kendisine tabidir ve Peygamber (s) dinin savunucusu ve yücelteni olarak görünmektedir. Oysa içi şirktir. (s. 34)

Bu sınıflaşmayı kim icad etti? Bu sınıflaşmayı, "Yiyecek bir lokma ekmeğin ve besinin yoksa, dayan, senin için cennette sofralar hazırlanacaktır!" diyenler icad etmişlerdir. (s. 37)

Bir konuda tercüme yoluyla değerlendirme yapılamaz. Avrupalının, kendi dini hakkındaki yargısı nasıldır? Avrupalı üç yüz yıl mücadele etti, çalıştı, düşündü, inceleme yaptı, ancak Hristiyanlığın, Avrupa'nın başına nasıl bir bela getirdiğini anlayabildi. Avrupalılar din hakkında bir yargıda bulunuyor, biz de hemen kabul ediyoruz; bu, bir aydının tutumu olamaz, böyle yapan aydın olamaz. (s. 39)

O şöyle diyordu: "Evinde yiyeceği olmayıp da kılıcını alıp sokağa fırlamayana şaşarım!" Sahibini söylemeden Avrupa'da bu sözü söylediğimde, bazıları bunun, Proudhon'a[43] ait bir söz olduğunu düşündüler; çünkü Proudhon, sert konuşmasıyla bilinir. (s. 40)

Kur'an'da böyle bir ifade bulunmamaktadır. Buna en yakın Kur'an ifadesi "Mülk Allah'ındır." (Zümer, 6; Teğâbun, 1) ifadesidir. Müellifin, Kur'an'da bulunmayan bir ibarenin Kur'an'da varmış gibi dile getirmesi, bir duyarlılık eksikliğini gösterse de kötü niyete hamledilmemelidir. Bu, aşık bir gerçek olduğu için üzerinde durmaya değer görmüyoruz.-Çev.notu) (p. 48)